

JOSH LANYON

Een
dodelijk
feest

DE ELLERY PAGE-MYSTERIES

3

Josh Lanyon

Een dodelijk feest

DE FONTEIN

‘Ingebroken?’ vroeg Ellery nadenkend.

‘Daar lijkt het wel op.’ Jack pakte een frietje, bekeek het van alle kanten en stopte het in zijn mond.

Ze zaten te lunchen op het terras van het Gull’s Wing Café. Ze werden omringd door de toeristen die Pirate’s Cove in juli bezochten en, inderdaad, meeuwen. Talloze zeemeeuwen die omlaag scheerden voor de hapjes hamburger en friet die de toeristen naar hen ophielden, ondanks de vele waarschuwingen om de vogels níet te voeren.

‘In jóúw stad?’ vroeg Ellery schertsend.

Jack grijnsde. ‘Tja. Ik begin de greep te verliezen.’

Niet zo lang geleden zou Ellery een spottende, flirtende opmerking hebben gemaakt over Jacks greep, maar ze hadden onlangs besloten om, eh, de situatie te laten zoals die was. De situatie waarin ze vrienden waren. Alleen vrienden. Zonder bijkomende voordelen.

Nou nee, hun vriendschap bood wel degelijk voordelen. Ellery was blij dat ze vrienden waren. Natuurlijk was hij graag een paar stappen verder gegaan met Jack, maar hij was iemand die goed kon omgaan met teleurstellingen.

‘Waarom zouden de eigenaren er zo lang mee hebben gewacht om de inbraak te melden?’ vroeg Ellery terwijl hij met een dreigende blik naar een bijzonder grote zeemeeuw keek die hem vanaf de witte reling zat aan te staren.

‘Niemand heeft het opgemerkt. De inbreker is via een latenframe met klimplanten omhoog geklommen en door een

raam op de bovenverdieping naar binnen gegaan. Er is geen personeel als de familie Bloodworth niet op het eiland is. De huisbewaarder is minstens honderd jaar oud.'

'Waren de ramen niet afgesloten?'

'Jawel. Er is er een opengebroken.'

Een meeuw landde op het met kiezelstenen ingelegde tafelblad en richtte zijn kraalogen op Ellery's broodje. Jack riep: 'Hé.'

De meeuw schrok, krijste beledigd en vloog de fonkelende zomerlucht in. Een paar van de andere gasten – waaronder Ellery – schrokken ook. Jacks *hé* klonk behoorlijk daadkrachtig, ook al had hij nu geen dienst. Niet dat de politiecommissaris van Buck Island ooit echt vrij was.

'Misschien moet je je cafeïne-inname een beetje beperken, Jack. Het is maar een tip,' zei Ellery.

Jack mompelde: 'We zijn de hele winter bezig om ze dat schooien af te leren, maar in de eerste week van de zomer zitten we weer midden in de film *The Birds*.'

'Hm-mm.'

Ellery maakte eigenlijk een grapje, maar Jack leek de laatste tijd wel een beetje lichtgeraakt.

Jack trok een schuld bewust gezicht. 'Misschien wel.'

'Maar wat heeft de inbreker meegenomen?'

'Een paar duizend dollar aan antiek zilverwerk. Fotolijsten, dienbladen, serveerschalen en natuurlijk een heleboel tafelzilver.'

'Kleine spullen die je gemakkelijk weer kwijtraakt?' Vijf maanden eerder had Ellery de enige misdaadboekenwinkel op het eiland geërfd, en inmiddels was hij een bedreven amateur-speurder. Niet dat er speurwerk, hoe amateuristisch ook, voor nodig was om tot die conclusie te komen.

'Precies.'

Ellery zei bemoedigend: 'Je krijgt 'm wel te pakken. Dit is een eiland. De mensen praten graag. Er is vast wel iemand die weet wie de boosdoener is.'

'Of de boosdoeners.' Jack pakte nog een frietje. Het zonlicht

weerkaatste op zijn trouwring.

Ellery wist niet precies wanneer Jack zijn trouwring weer was gaan dragen – maar hij kon eigenlijk ook niet echt zeggen wanneer hij hem had afgedaan. Hij had hem in elk geval niet gedragen tijdens de enige ‘date’ die ze hadden gehad, maar hij was ergens in de weken daarna weer aan zijn vinger verschenen.

Als hij heel eerlijk was, wist hij dat hij beter niet kon proberen te analyseren hoe het zat.

Maar het was soms wel verwarrend. Zoals nu, wanneer Jacks blik de zijne vond en vasthield, om uiteindelijk zijn ogen weer neer te slaan. Of wanneer Ellery opkeek en zag dat Jack hem zat te bestuderen alsof hij een puzzel was die hij niet begreep.

Zijn gedachten werden onderbroken toen een vrouw die een paar tafels verderop zat ineens riep: ‘Née! Dat kán niet!’

Ze griste een kleine zwarte envelop uit de handen van haar tafelgenoot, scheurde hem open en trok het kleine kaartje dat erin zat eruit. Een snipper vloeipapier dreef weg op de wind en werd onderschept door een kamikazemeeuw.

De andere vrouw lachte om de reactie van haar vriendin en kromp ineen toen de eerste vrouw haar met het kaartje op haar hoofd mepte.

‘Dit gelóóf ik niet!’ riep de eerste vrouw uit. ‘Waarom jīj?’

De tweede vrouw begon weer te lachen. Mensen aan aangrenzende tafels begonnen ook te lachen.

‘Waar gaat dat over?’ Ellery wierp een blik op Jack, die het tafereel met een gelaten blik zat te bekijken.

‘Het is ieder jaar hetzelfde.’

‘Wat is hetzelfde?’

‘De race om de laatste gouden toegangskarten voor de chocoladefabriek.’

Ellery vond het wel charmant dat Jack zoveel van klassieke kinderboeken afwist, maar deze keer begreep hij het verband niet.

‘Huh?’

‘Het tumult om wie een uitnodiging voor de Roversmaske-
rade krijgt en wie niet.’

Tumult. Leuk woord. Ellery sloeg het op en zei toen op ge-
duldige toon: ‘Ik neem aan dat je ervan uitgaat dat ik begrijp
waar je het over hebt.’

Jack keek verrast en wilde iets zeggen, maar werd onderbro-
ken door het gekraak uit de radio die aan zijn schouder hing.

‘Chef? Chef?’ vroeg agent Martin krakend. ‘Ben je daar,
chef?’

Jack zuchtte, wierp Ellery een verontschuldigende blik toe
en verliet de tafel.

‘De Roversmaskerade is een van de grootste sociale evenemen-
ten van de zomer. In elk geval het meest prestigieuze.’ Nora
Sweeny, hoofd van de opgedoekte historische kring van Pi-
rate’s Cove en Ellery’s winkelbediende in het Crow’s Nest,
zat geanimeerd te vertellen. Zogenaamd aan Ellery, maar in
werkelijkheid aan iedereen die het maar horen wilde.

‘Interessant,’ zei Ellery afwezig. ‘Het is dus een bal? Een
gemaskerd bal?’ Hij vroeg het vooral uit beleefdheid, want hij
was eigenlijk druk bezig met het sorteren van de nieuwe titels
van HarperCollins die die ochtend waren bezorgd.

‘Ja. Precies. Een galabal en een spokenjacht.’

‘Spokenjacht?’ Nú had ze wel Ellery’s aandacht. Hij hield
niet van galabals, maar een spokenjacht? Dat sprak hem wel
aan.

‘Ja. De spokenjacht is de belangrijkste gebeurtenis.’

‘Op welk spook wordt gejaagd?’

Nora keek nadenkend. Ze was een kleine, slanke zeven-
tiger met de energie van een vrouw die half zo oud was en
de diepgewortelde vastberadenheid van zeven generaties on-
wankelbare New Englanders. ‘Daarover verschillen de menin-
gen. Volgens sommige mensen waart de geest van Tom Blood
tussen de grafstenen en standbeelden van zijn nakomelingen
rond. Dat lijkt mij vrij onwaarschijnlijk, aangezien kapitein
Blood samen met zijn bemanning op zee is omgekomen toen

de *Blood Red Rose* zonk.'

'Wie is het dan wel, als het niet kapitein Blood is?'

Nora was dol op mysteries. Helemaal op waargebeurde, historische mysteries. Ze zou vast en zeker een theorie hebben.

'Zijn bruid. Maria Catalina Isabella de Fontana. Een zeventienjarige Spaanse edelvrouw die door Blood is ontvoerd. Hij heeft haar vervolgens tot zijn vrouw gemaakt – zogenaamd met haar volledige instemming. Wat, gezien haar leeftijd, niet zoveel zegt. Nadat zijn schip was vergaan, heeft ze zichzelf in zee geworpen.'

'Dat lijkt op dit eiland wel vaker te gebeuren,' constateerde Ellery. 'Ik begin me af te vragen of er iets in het water zit.'

Watson, Ellery's zes maanden oude zwarte spaniël-mixpup, kwam aanwaggelen en vlijde zich tussen Ellery's voeten met een kreun die deed denken aan een bejaarde man die zich in zijn leunstoel liet zakken. Ellery was die ochtend al twee keer bijna over de hond gestruikeld, maar Watson leek last te hebben van een milde vorm van verlatingsangst.

'Heeft Ellery een uitnodiging voor de Roversmaskerade?' wilde mevrouw Clarence weten toen ze haar stapel boeken op de toonbank legde zodat Nora ze kon afrekenen.

Ellery moest lachen om het idee.

'Nog niet,' zei Nora vrolijk terwijl ze de bovenste paperback van de stapel pakte en aansloeg. Mevrouw Clarence hield erg van spionnen- en spionageverhalen. 'Maar dat komt nog wel.'

'Waarom zou ik een uitnodiging krijgen?' kwam Ellery tussenbeide.

Mevrouw Clarence zei: 'Iedereen van betekenis wordt uitgenodigd. Zo is het toch, lieverd?'

Nora knikte. 'Precies.'

'Nogmaals: waarom zou ik een uitnodiging krijgen?'

De dames negeerden hem. Nora keek mevrouw Clarence met een brede lach aan. 'Heb jij een uitnodiging gekregen, lieverd?'

'Ik?' Mevrouw Clarence grinnikte. Ze was achter in de zestig, erg lang, erg blond, slank en verrassend stijlvol voor de

matrones van Pirate's Cove. 'O, ik geloof niet dat de sociale radar van de familie Bloodworth mij oppikt.'

'Je kunt het nooit weten, Edna. Nora is al heel vaak uitgenodigd voor de maskerade.' De stem van mevrouw Nelson klonk vanachter het *cozy mystery*-schap. Mevrouw Nelson was een van Ellery's andere vaste klanten, hoewel 'klant' misschien niet het juiste woord was, aangezien ze net zoveel boeken terugbracht als ze hield. Ze was lid van de Silver Sleuths Book Club die elke dinsdagavond bij elkaar kwam.

Dankzij Nora's onvermoeibare inspanningen, en waarschijnlijk ook haar reputatie als een van de best geïnformeerde roddelaars van Pirate's Cove, begon het Crow's Nest uit te groeien tot een van de onofficiële gemeenschapscentra van het stadje.

Nora kreeg een berouwvolle blik. 'Niet meer sinds ik die biografie over Tom Blood heb geschreven voor de nieuwsbrief van de historische kring.'

'Ah.' Mevrouw Clarence keek haar meelevend aan. 'Ik heb altijd al gevonden dat Marguerite geen gevoel voor humor heeft.'

De onzichtbare mevrouw Nelson liet een instemmend geluidje horen.

Nora zuchtte. 'Helaas. Je wordt er altijd fantastisch onthaald. Echt fantastisch. Maar ik weiger de geschiedenis te vergoelijken. Nog niet voor alle krabsoesjes in New England.'

Ellery zette het laatste boek in het schap en reed de lege boekenkar terug naar de toonbank, met Watson op zijn hielen. Hij had de toonbank net bereikt toen meneer Starling, een van de andere vaste klanten van het Crow's Nest, zich bij Nora en mevrouw Clarence voegde. Ellery had er spijt van dat hij over de Roversmaskerade was begonnen.

'Ik heb gehoord dat de maskerade dit jaar bijna niet was doorgegaan,' kondigde meneer Starling aan. 'Daarom zijn de uitnodigingen zo laat verstuurd.'

'O!' riep mevrouw Clarence uit. 'Dat zou dan de eerste keer in bijna tachtig jaar zijn.'

‘Nee, lieverd,’ riep mevrouw Nelson. ‘Ze hebben tijdens de oorlog geen maskerade gehouden.’

‘Waar heb je dat gehoord, Stanley?’ Nora vond het ongewijfeld vreemd dat zij dat nieuwtje nog niet had gehoord.

Meneer Starlings opmerking zorgde er zelfs voor dat mevrouw Nelson, breed en robuust als een schoener, achter de hoge schappen vandaan kwam. ‘Weet je zeker dat dat klopt?’

Meneer Starling knikte plechtig. ‘Ik heb het uit zeer betrouwbare bron.’

Nora kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik neem aan dat je op Jonas Landry doelt. Hoe iemand die zo loslippig is al vijftig jaar als advocaat kan werken, gaat mijn verstand te boven.’ Ze wierp een snelle blik op Ellery, begreep wat zijn gezichtsuitdrukking inhield en bloosde.

‘Bent u uitgenodigd voor de maskerade, meneer Starling?’ vroeg Ellery over zijn schouder terwijl hij de boekenkar zijn kantoor in reed.

Meneer Starling maakte een geluid dat deed denken aan Scrooge die Kerstmis onzin noemde. ‘Ik zit absoluut niet te wachten op die nonsens.’

De bel boven de deur rinkelde en een groep jonge vrouwen met zonnebrillen op en winkeltassen in hun handen kwam binnen. Toeristen. Wat betekende dat ze die middag misschien toch een paar boeken zouden verkopen. Tenzij... De dagjesmensen wierpen één blik op de bijeenkomst voor de toonbank, keken elkaar aan en draaiden zich op hun hielen om.

Ellery slikte zijn teleurstelling in. Het was lastig om de juiste balans te vinden. Hij wilde zijn vaste klanten niet voor het hoofd stoten, maar het Crow’s Nest had meer klandizie nodig om te kunnen overleven. Een heleboel meer klandizie.

Maar goed...

‘Ja, dat zou wel verklaren waarom de uitnodigingen zo laat zijn verstuurd,’ peinsde mevrouw Nelson. Ze overhandigde Nora een paperback. ‘Ik neem deze, Nora.’

‘Dit boek heb je al twee keer gekocht en teruggebracht,’ informeerde Nora haar.

‘Is dat zo?’ Mevrouw Nelson keek verbijsterd. Ze bestudeerde de cartoonachtige figuren op de pastelkleurige omslag. ‘Och, ik geloof dat je gelijk hebt. Het was de patissier, toch? Ellery, je moet echt meer titels bestellen.’

‘Geen denken aan,’ zei Ellery. ‘Niet voordat elke titel die nu in de winkel staat is verkocht.’

Ze keken hem alle vier met open mond aan en Ellery begon te lachen. ‘Grapje. Ik heb net een heleboel nieuwe titels op de schappen gezet.’

Mevrouw Nelson schudde haar hoofd. Toen zei ze tegen Nora: ‘Het is maar een vreemde jongen, hè, lieverd?’

‘Maar wel vriendelijk,’ deed mevrouw Clarence een duit in het zakje.

Nu werd het meneer Starling te veel. Hij bromde wat en liep naar de deur.

‘Zien we je vanavond, Stanley?’ riep Nora.

Meneer Starling wapperde met zijn hand en gromde iets onverstaanbaars. De bel boven de deur rinkelde vrolijk toen hij de zaak verliet. De dames bij de toonbank keken elkaar glimlachend aan.

‘Je moet je echt aansluiten bij onze boekenclub, lieverd,’ zei mevrouw Nelson tegen mevrouw Clarence. ‘We lezen nu *Corpse Pose* van Diana Killian.’

‘Nog steeds?’ vroeg Ellery. ‘Lazen jullie dat vorige maand niet ook al?’

Nora en mevrouw Nelson staarden hem met een lege blik aan, en Ellery stak zijn handen op als teken van overgave. ‘Oké. Prima. Als jullie je maar vermaken.’

Nora glimlachte tevreden en maakte haar lach breder toen er een andere klant bedeesd naar de toonbank toe schuifelde.

‘Wat hebben we hier?’ Nora hield het boek op ooghoogte om het beter te kunnen bekijken. ‘Ah, Brandon Abbotts laatste boek. Mooi. Zijn boeken gaan als warme broodjes over de toonbank sinds...’ Haar blik gleed naar Ellery. ‘Sinds de vreselijke tragedie!’ besloot Nora opgewekt.

Ellery zuchtte en begon de borden voor de uitverkoop van

afgelopen weekend weg te halen.

Een smalle zilveren maansikkel leek zich aan een van de twee conische torens van Captain's Seat te hebben vastgehaakt toen Ellery die dinsdagavond thuiskwam.

Ellery parkeerde op de oprit en liet Watson uit de auto zodat hij kon gaan jagen op zowel echt als denkbeeldig ongedierte.

Waf. Waf. Waf.

Watsons schrille geblaf weergalmde tegen de stenen oprit en torens terwijl hij van de bloemenborder naar de trap rende en weer terug.

Ellery zette zijn handen op zijn heupen en ademde de koele avondlucht in. De geruststellende geuren van warme weiden en de oceaan dreven langs op het zomerbriesje. Lichtjes fonkelden tussen de bomen. Veel van de zomerhuizen op het eiland werden op dit moment bewoond, maar toch lag Ellery's huis nog een heel eind bij de dichtstbijzijnde buren vandaan.

Het voelde nog steeds vreemd dat Captain's Seat zijn huis was.

Het vervallen herenhuis in Hollandse Renaissancestijl dat Ellery van zijn oud-oud-oudtante Eudora had geërfd was in de achttiende eeuw gebouwd door de vermaarde piratenjager kapitein Horatio Page.

Waarom een piratenjager had besloten om zich te vestigen op een eiland dat al eeuwen diende als toevluchtsoord voor piraten was een raadsel. Duidelijk was wel dat de oude man zich blijkbaar niet gemakkelijk liet intimideren.

Captain's Seat telde maar liefst zes slaapkamers en zeven

baden. De slaapkamers waren ruim, spelonkachtig zelfs, als je op de verwarmingskosten afging. Gelukkig had elke slaapkamer een eigen haard. Naast alle slaapkamers en haarden waren er een statige hal, een grote vestibule, een veranda, een salon, een bibliotheek, een speelkamer (helaas had scrabble in de tijd van kapitein Page niet tot de favoriete spellen behoord), een voorraadkamer en een wijnkelder die prima zou kunnen dienen als kerker.

Als Ellery niet aan het werk was in de boekwinkel – wat, toegegeven, niet vaak voorkwam – was hij bezig met het renoveren van Captain's Seat. Gezien de vele jaren van verwaarlozing en zijn eigen gebrek aan kluservaring, begon het er steeds meer op te lijken dat de renovatie van het huis een levenslange missie zou worden. Zijn pogingen waren nog verder bemoeilijkt door een brand die in juni op de eerste verdieping had gewoed.

Soms hielp Jack hem bij het klussen. Jack had als jonge jongen elke zomer zijn vader geholpen in zijn bouwbedrijf, en hij wist alles van doe-het-zelven. Met Jacks hulp had Ellery het grootste deel van de rookschade boven kunnen herstellen en de leuning en spijlen van de grote, sierlijke trap in de formele ontvangsthall opgeknapt.

Jack leek het werk ontspannend te vinden, en ze hadden heel wat aangename dagen schurend, schilderend en timmerend doorgebracht. Soms hadden ze gepraat en soms hadden ze in vriendschappelijke stilte gewerkt. Soms hadden ze samen gegeten. En soms ook niet.

Ellery wachtte tot Watson was uitgeraasd en maakte toen de voordeur open, stapte over de enveloppen en folders heen die de postbode die dag had gebracht en deed de van nieuwe bedrading voorziene kroonluchter aan. Het licht spatte van de bungelende kristallen en fladderde als vlinders langs de lichtgekleurde muren.

Watson rende naar zijn favoriete egelknuffel, die hij oppakte en de lucht in gooide.

Ellery lachte, pakte de egel en gooide hem de trap op. Wat-

son rende erachteraan. Ze speelden dit spelletje tot Watson er eindelijk genoeg van had, daarna liep Ellery de keuken in om iets te eten voor hen te maken.

Dat hij de achtergelaten puppy op de verlaten weg tussen Pirate's Cove en Captain's Seat was tegengekomen, was een van de beste dingen die Ellery waren overkomen. Het levendige, liefdevolle karakter van de pup had de sfeer in Captain's Seat enorm verbeterd. Bovendien bracht de zorg voor Watson onverwacht structuur in zijn leven, dat voor die tijd hoofdzakelijk uit werken in de boekwinkel en klussen in het huis had bestaan.

Hij maakte een zakje hondenvoer open en liet het vlees en de groenten in Watsons metalen etensbak vallen. Hij zette de bak op de vloer voor de puppy, die stond te springen alsof hij in geen weken iets had gegeten. De waarheid was dat Watson de hele dag door lekkers kreeg toegestopt door Ellery's klanten.

Hij keek met opgetrokken wenkbrauwen hoe Watson op zijn eten aanviel en geluiden maakte die meer bij een biggetje pasten dan bij een puppy. Daarna begon hij na te denken over zijn eigen eten.

Er was nog een flinke portie van de tonijnschotel over die Nora afgelopen vrijdag voor hem had gemaakt. Nora's tonijnschotel vormde een klasse op zich. Misschien kwam het door de verse tonijn, misschien door de aardappelchips die ze erbij deed, maar het was heerlijk.

Terwijl de stoofschotel stond op te warmen, pakte Ellery zijn post en haalde hij de onvermijdelijke stapel reclamefolders eruit, waarvan het grootste deel in de recyclebak belandde. Oud-oud-oudtante Eudora had blijkbaar op elke mailinglijst ter wereld gestaan (ze zou toch niet echt een vaste klant van Frederick's of Hollywood zijn geweest?).

Hij bekeek de zwarte envelop met het opzichtige rode zegel zonder er veel aandacht aan te schenken. Vast weer een 'speciale' creditcardaanbieding. Hij keerde de envelop om. Zijn naam was er met de hand in elegante gouden letters op geschreven.

Hij keek nog eens naar het zegel en beseftte dat het echte

was was met een ingedrukte afbeelding van een zeilschip. Een piratenschip?

‘Echt. Niet.’

Watson, die met veel lawaai zijn bak over de pas afgewerkte vloer schoof, negeerde hem.

Ellery scheurde de chique zwarte envelop open, haalde er een chique zwarte kaart uit – een stukje vloeipapier dwarrelde omlaag – en vouwde de kaart open.

**U bent uitgenodigd voor de
roversmaskerade
ter ere van kapitein Thomas Blood
zaterdag 10 juli, om 19.00 uur
Bloodworth Manor House
The Bluffs
Pirate’s Cove, RI 02807
kostuum en masker verplicht**

Onderaan de kaart was met de hand geschreven: *Oprechte excuses voor het verlate bericht, maar uw aanwezigheid is zeer gewenst.*

‘Zeer gewenst,’ mompelde Ellery. Dat hoorde hij tegenwoordig niet vaak. Hij voelde zich zowel gevleid als verbaasd.

De magnetron piepte en doorbrak de betovering. Ellery wierp de kaart op de tafel en ging zijn eten halen.

Terwijl hij at, bladerde hij door de editie van *Pirates of New England* uit 1923 die hij in oud-oud-oudtante Eudora’s zeer omvangrijke (en zeer stoffige) bibliotheek had gevonden.

Thomas Bloodworth was een van de zogenaamde ‘Pirate’s Eight’ van Buck Island geweest. Dit waren acht piraten uit het einde van de zestiende of begin van de zeventiende eeuw die van het eiland hun thuisbasis hadden gemaakt en een flink aantal forten of ‘kastelen’ hadden gebouwd, waarvan de meeste nog altijd bestonden. Er was maar weinig bekend over deze piratenbroederschap, maar Bloodworth – of kapitein Blood, zoals hij beter bekendstond – had een betere pr-machine achter

zich gehad. Hij werd nog altijd gezien als een van de ‘herenpiraten’ van de zeventiende eeuw.

Volgens *Pirates of New England* was hij de bastaardzoon van een Engelse Lord, wiens naam niet werd genoemd om onschuldige lieden te beschermen, en verkoos hij het avontuur boven het priesterschap. Dat laatste zou, gezien zijn levensloop, voor niemand een verrassing zijn geweest. De jonge Thomas had een aanstelling bij de Britse marine opgegeven en zijn talenten aangewend om te plunderen en te moorden. Hij was zeer succesvol als piraat en zou van een goed pensioen hebben kunnen genieten als zijn schip, de *Blood Red Rose*, niet was vergaan in een orkaan voor de kust van Buck Island.

Ellery bestudeerde de adembenemende illustratie van kapitein Blood in het geschiedenisboek. Hij zag eruit als iemand die N.C. Wyeth in gedachten kon hebben gehad voor *Schateiland*. Blood was zonder twijfel een opvallende verschijning geweest. De realiteit was ongetwijfeld heel anders. Maar hij keek ernaar uit de resultaten van al die onrechtmatig verkregen rijkdommen te zien, en was benieuwd hoe de bloedlijn (geen woordspeling) zich door de eeuwen heen had ontwikkeld.

Lees verder in *Een dodelijk feest*

E-book april 2022

Dit is het derde deel in de Ellery Page-mysteries

Oorspronkelijke titel *Mystery at the Masquerade* Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2021 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6139 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6140 7

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.